

gers og Repræſentationers Mening under alle Omſtændigheder bør gjøres. Med diſſe Ord ſkal jeg tillade mig at anbefale Thinget at vedtage Mindretallets Forſlag.

Føgger: Jeg antager ikke, at Thinget vilde finde det rigtigt, om jeg ſulde Ordførerer i den Del af hans Foredrag, hvori han har været ſig ind paa den højere Politik og paa Giſninger angaaende den Indfyldſe, ſom vor Beſlutning maatte have paa den politiffe Tilſtand mellem to fremmede Riger; thi jeg tror, at dette vil det høie Thing i det Hele finde er en Sag, der for Diebliffet maa ſtaa altsor dunkel, til at vi med Nytte kunne drøfte den. Derimod finder jeg mig stærkt opfordret til at fremlægge for Thinget nogle Betragtninger om en Sag, der dannet det Hovedſpørgsmaal, ſom her foreligger, fordi det paa Grund af den ſtore Exiſtemmighed, der har været tilſtede tidligere, naar vi have behandlet denne Sag, ikke har været Leilighed for os til at komme ind paa Drøftellen af det ſaare vigtige Spørgsmaal, hvilken Betydning det i det Hele har for et Lands Myntvæſen, at der om dette er afſluttet en Konvention eller Overenſtomft med en eller flere fremmede Magter. Det maa jo i det Hele taget bemærkes, at naar man indlader ſig paa at ſlutte en ſaadan Overenſtomft med en eller flere fremmede Stater, angiver man en Del af ſin Frihed for en vis Tid, og da man jo altid maa ſe at bevare ſaa meget af ſin Frihed, ſom man fornuftigviſ kan, er der altsaa viſſe Grunde, der beſtandig maa ſtille ſig i Veien for at ſlutte nogen Konvention. Paa den anden Side er det os jo tiltrækkelig bekiendt, baade af det private og af det offentlige Liv, at det ved mangfoldige Leiligheder alligevel viſer ſig ſerdeles nyttigt, ja uundverlig, for de enkelte Mennesker eller de enkelte Stater at afſlutte viſſe Overenſtomfter med deres Medmennesker eller med andre Stater, idet nemlig kun gjennem ſaadanne Konventioner viſſe Goder kunne opnaas, ſom man uden dem vilde gaa glip af. Spørgsmaalet er altsaa her, naar der er Tale om Myntkonventionen, hvilke ere de Goder, ſom man opnaar gjennem en Myntkommiſſion, og hvilke ere de Under, man udfætter ſig for ved ikke at indgaa den. Jeg vil da i denne Henſeende tillade mig at henlede de Herrers Opmærkſomhed paa de væſentligſte af de Goder, ſom man opnaar ved at afſlutte en Myntkonvention. Det første Gode er, at man, ſagremt man er en lille Stat eller et lille Land, ſom har et ganſke ſæveget Myntſyſtem, vil ved at afſlutte en Myntkonvention med tilgrændſende Lande udvide ſit Myntgebet, at man udvider den Jordflade og Rædigheden af det Samfund, i hvilket det paagjældende Myntſyſtem er gjældende. Derved opnaar man at ſikre Mynternes Benyttelſe, thi mine Herrer i Erfaringen har lært, at naar et lille Gebet grændſer op til flere

andre Gebeter, hvor der herſker et fra dets forſkjelligt Myntſyſtem, er dets Mynt i ganſke overordentlig Grad udfat for at blive trængt ud af Benyttelſen i dette Land eller at blive blandet med de tilgrændſende Landes Myntforter, ſom komme ind og tilveiebringe en meget ſtor Forvirring. Dette er en Erfaring, ſom er prøvet paa mange Steder, og ſom har bevirket, at i Nutiden Retningen ſtadig har været for at indſtrænke Antallet af de Myntſyſtemer, ſom tidligere have været gjældende. Endnu for 20 til 30 Aar ſiden var der i den civiliferede Verden et meget ſtore Antal Myntſyſtemer gjældende, ja et mange Gange ſtore Antal endogſaa, end der nu er. Erfaringen har altsaa viſt, at det er ſkadeligt for et lille Lands Myntſyſtem at være iſoleret. Nu foreligger der her et Tilfælde, hvor vi, der danne en lille Stat med kun 2 Millioner Mennesker, have ſølt dette, og vi have haabet at opnaa en Udvidelſe af vort Myntgebet til en Samling af 8 Millioner Mennesker. Dette Haab er foreløbig ſtrandet, men der foreligger os nu et Tilbud om at faae det udvidet til 6 Millioner Mennesker, og ſaa ſiger jeg, at allerede det at faae vort Myntgebet udvidet fra 2 Millioner til 6 Millioner, er et overordentligt ſtort Gode i Retning af Betryggelſe af Mynten. Den anden Fordel, ſom man har derigjennem, at man har et Myntſyſtem ſælles med Nabolandene ved en Konvention, er det, at det kun gjennem en ſaadan Konvention er muligt, at de Mynter, der ere prægede i vort Land, kunne have fri Cirkulation i det andet Land, og de, der ere prægede i det andet Land, kunne have fri Cirkulation i vort Land; thi det er kun gjennem konventionsmæssige Beſtemmelſer, at de forſkjellige Staters Regjeringer kunne forpligte ſig til, at modtage Mynterne i de offentlige Kaſſer, og kun derigjennem er Mynternes Cirkulation ſikret. En Mynt kan udbrede ſig ad Frivillighedens Vej temmelig meget i Grændſelandene, fra det ene Grændſeland til det andet, men den kan aldrig have noget ſikkert Omløb, naar ikke Grændſelandets Beboere ere ſikre paa til enhver Tid at kunne faae den Mynt, ſom de have modtaget, erſtattet med fuld Værdi i deres egen Mynt. Dette er altsaa den anden Grund. Ogsaa den vil blive fyldeſgjort i endnu ſtore Grad ved den oprindelige Tanke, end den vil kunne fyldeſgjøres, naar Tanken indſtræktes ſaaledes, ſom det nu er foreſlaet. Men ſelv ſaaledes ſom det nu er foreſlaet, vil det have den allerſtore Betydning; thi ikke alene er der ſtore og vigtige Stræninger af Landet, der ere at betragte ſom Grændſelands med Sverige — de øſtlige Dele af Landet ere allerede nævnte i Mindretallets Betænkning, og det er allerede en meget vigtig Del af Landet — men der er ikke alene Tale om den øſtlige Del af Sjælland, men ogsaa om Bornholm og navnlig naar Dampſkibarten mellem det veſtlige Sverige og Frederikshavn uduvler ſig videre, vil dette Forhold ogsaa udbrede ſig stærkt i det nordlige Syl-